

DE LAATSTE STRIJD

BOEK 1

ILLIYANA

Arwen Mannens

ILLIYANA

ZILVER
BRON

© 2015 Arwen Mannens
© 2015 Zilverspoor
Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: Studio Zilverspoor
Foto omslag: fotogestoeber/shutterstock.com

Typografie: Studio Zilverspoor
Redactie: Cocky van Dijk
Spellingscontrole: Esther Wolvekamp

Eerste druk, maart 2015

ISBN 978 94 9076 794 5
NUR 334

www.zilverbron.com
info@zilverbron.com
Facebook: zilverbron
Twitter: @Zilverbron

Zilverbron is een label van uitgeverij Zilverspoor, speciaal opgericht om beginnende auteurs en onconventionele boeken een podium te bieden. Meer informatie over Zilverspoor kunt u vinden op www.zilverspoor.com.

Ik ben een schip opgestapt, aanvankelijk zonder zijn koers te kennen, vertrouwend op de roerder die zijn intuïtie volgde. Zo ben ik aangemeerd in een haven van ongekende wateren. Schuimende koppen op wilde golven van het verleden achter mij latend. Doch zal ik enkel voet aan wal zetten als jij naast me loopt. Want bij jou zijn is niet meer dan een droom van mijn hart die op mysterieuze wijze zijn vervulling kende. Ik tracht er achter te komen waarom ik zoveel geluk verdien, maar nergens worden die geheimen aan mij onthuld. Gesluierd in deze roes van dromerige zeemzoetheid omklem ik je lichaam met mijn armen, je ziel met mijn gedachten en je liefde met de tentakels van mijn hart. Sterker dan in steen gegrifte woorden, vloeit de liefde voor jou samen met mijn bloed. Jij bent degene die de vlammeende sterren in mijn duister heelal kon aanwakkeren en die de wereld weer liet draaien.

Zolang de vlam van jouw kaars brandt, zal de mijne nooit kunnen doven...

Aya yin insamyëla mijn, Kristan, hit yin miryiana bunasdar eë ie myëla hit ar degagy'antar. Honor er stig yona dy'ant I ie degalyin hit mirra eë or rehaamjuan gayaner.

Aya er efuor it hajan orim. A olivey ihit hiclaman amy hidonyu.¹

1. Aan mijn geliefde zoon, Kristan, die mijn leven veranderde met de liefde die hij me toevertrouwt. Ik dank je voor je vertrouwen en de toekomst die je samen met mij tegemoet wilt gaan.

Aan jou draag ik dit boek op. Als symbool dat dromen kunnen uitkomen. (Liourdisch)

HOOFDSTUK 1

Hypnotiserende ogen en voorbestemde relaties

Het water kabbelde terwijl de houten synca langzaam over de heldere waterwegen van de Raikikokanalen gleeed. Het was de grootste en langste sloep die het meer kon bevaren. Naast Illiyana zaten er ook nog vier gespierde mannen en negen dorpelingen aan boord. Stilzweigend negeerden de reizigers elkaar. Enkel het geluid was hoorbaar dat de peddels maakten wanneer ze in het water verdwenen. Een gerucht dat haar normaal tot rust bracht. Vandaag was dit echter niet het geval.

De eerste tien minuten had ze tot grote ergernis van de andere reizigers zitten vloeken en zuchten. Hiermee was ze opgehouden toen ze tot het inzicht was gekomen dat dit de boot niet sneller zou doen varen.

'Nog een halfuurtje!' had Lieke's hologram haar via de Simma-schelp ingefluisterd. Een halfuurtje eer de les begon.

De cursus oeroude religies en geestesbeslommeringen. Gedoceerd door haar geïmmigreerde docent Iyansis. Een zonderling, maar door iedereen geliefd. Het leek momenteel een van de minst belangrijke vakken die ze volgde. Maar het was alleszins een van de interessantste en leukste. Dat maakte dat ze moeite deed om naar de lessen te gaan en notities te maken.

Hoewel ze intelligent genoeg was om te beseffen dat het maar mythen en sagen waren, veeleer sprookjes dan waarheid, hield ze van de fantasierijke werelden die erin gecreëerd werden. De verhalen over oude prinsen en koningen die ten strijde trokken tegen trol-

len en kobolden waren steeds surrealistisch, maar tevens grappig en heroïsch. Ze leek de paniek die heerste tijdens de legendarische oorlogen te kunnen voelen, de zoute winden uit het Zuiden te kunnen proeven, de geur van het opspattende bloed van gewonde strijders te kunnen ruiken en het gras waarop de veldslagen plaatsvonden te kunnen aanraken. Voor even was ze niet meer het kleine, tengere schoolmeisje. Ze was een in zilverkleurig metaal gepantserde ridder of boogschutter. Ze hanteerde haar kruisboog als geen ander. Ze beheerste de paardrijkunst als een doorwinterd krijgsman die zijn hele leven lang voor niets anders opgeleid was. Ze was voor heel even een onverslagen zwaardvechtster, geprezen door het gewone volk.

Net als de bel, die tijdens zijn lessen steeds te vroeg kwam, wekte haar Simma-schelp haar ook nu uit haar surreële fantasieën. Tot haar eigen verbazing leek niemand anders in de synca het schelle geluid te kunnen horen. Als een vijandig verklikker schalde zijn trompetachtige roep door merg en been. Ze sloot het witroze object even snel als ze het opende en verstopte het vervolgens voor de ogen rondom haar.

Het was een uniek voorwerp. Een magisch geschenk van haar oom waarmee ze gedachten en berichten van andere levende wezens kon opvangen. Hoe het voorwerp ooit in handen van haar oom terecht was gekomen, was haar niet bekend. Dat hij zo'n kostbaarheid cadeau gaf aan een nicht, die hij amper twaalf dagen per jaar zag, kon ze evenmin verklaren. *'De mensen zouden het niet begrijpen. Alles wat hen vreemd is, zien zij als slecht en duivels. Bewaar het veilig, spring er zorgvuldig mee om. Vertrouw niemand behalve diegenen met een zuiver hart'*, had Xiandrei haar op het hart gedrukt.

Opgelucht merkte ze dat niemand haar in de gaten hield. *Als die verdomde sloep nou eens doorvoer!*

De file voor hen kwam tergend langzaam in beweging. Zonder het te beseffen keek ze dromerig de

Drempellaan in. Het huis met de witte voorgevel trok haar aandacht. Naast de afbeelding van de hinde, het beschermdier van de vroegere bestuurders van de stad, sprongen vooral tientallen bladgouden versieringen in het oog. Het was een oud gebouw, dat tot de verbeelding sprak van iedereen die het passeerde.

Iliyana kende het vooral door twee zussen die er een leenhuis huurden. Twee vriendinnen die bekend stonden om hun vriendelijkheid en gastvrijheid. Kenmerken die niet typisch Imbrisch waren.

De antieke deur opende zich langzaam. Er verscheen een meisje met kort, blond haar. Zonder omzien liet ze de grendel van de deur uit haar hand glijden. Hierop weerklonk het geluid van de zware metalen bol die tegen het hout viel. Daar waar al een hele hoop krassen en putjes het hout hadden getekend, werd een nieuw merkteken geslagen.

Ze is blond, blond als Wenke. Gefascineerd volgde haar onderzoekende blik het slanke vrouwenlichaam.

Na amper vijf meter peddelen, stopte de houten sloep weer. Het witte huis was uit haar gezichtsveld verdwenen. Dit maal dook een Imbrische kapper voor haar op die, in gedachten verzonken, in de deur van zijn zaak tegen de stijl hing. Hij merkte niet op hoe een jong meisje, van ongeveer acht jaar oud, voor zijn neus op de passage viel. Zelfs het aandachtzoekende, troosteloze gehuil dat daarop volgde, ging verloren in het niets. Zijn witte schort hing gerimpeld en bevlekt langs zijn middel. Daar hield een brede, bruine riem enkele borstels, scharen, kammen en messen op hun plaats. De zaak was leeg.

De Windmolenstraat leek langer dan anders. Oneindig uitgestrekt en onoverbrugbaar. Alsof ze met een hoogbejaarde grootmoeder centimeter voor centimeter van de keuken naar de slaapkamer schreed. Ze bedacht zich dat ze sneller was geweest als ze de gaande-

rijen en bruggetjes had genomen die de eilandjes met huizen met elkaar verbonden.

Bij Ailor! Net vandaag! Verstrooid dacht ze aan haar slechte examen over oudheidkundige geschriften. De professor had haar duidelijk gemaakt dat ze voor de eerste les van de dag op zijn kantoor moest zijn. Althans, als ze zich mondeling wilde komen verdedigen. *Straks ben ik gezakt voor het saaiste vak en te laat voor het interessantste.* Het derde trimester van haar laatste jaar begon niet zo goed voor haar.

Een luid geknars, als twee molenstenen die over elkaar gewreven werden, deed enkele verveelde reizigers van hun lectuur opkijken. Hun aandacht ging snel terug naar hun oorspronkelijke bezigheden.

Nog voor het geknars overging in de trompetachtige lokroep van de schelp, opende het meisje het voorwerp dat groenblauw oplichtte, het tegelijkertijd nog steeds zo goed mogelijk verborgen houdend voor haar medereizigers. *'Je bent te laat, ze gaan beginnen. We zitten achteraan.'* Lieke's gezicht doemde in een bolvormige waas voor haar op.

'Verdomme!' Beschaamd om haar uitval keek ze over haar schouder, hopennd dat niemand haar had gehoord. Een meisje dat enkele plaatsen voor haar zat, keek gebiologeerd, met angst in de ogen, naar het witroze bolletje dat ze in haar tas wegstak. En hoewel Illiyana razendsnel haar ogen afwendde en haar gezicht naar de huizen langs het kanaal draaide, voelde ze hoe twee donkere ogen haar onafgebroken bleven aanstaren.

Illiyana verstopte haar lijkbleke handen in de lange mouwen van haar tuniek. Het hielp niet om haar witte huid voor de starende ogen af te schermen. Hoewel ze al haar hele leven ongevraagde aandacht kreeg, kon ze er niet aan wennen als dit van kinderen kwam. Volwassenen fluisterden meestal achter hun sjaals of handen, maar kinderen kenden deze subtiliteit nog niet.

Het meisje trok even aan de mouw van de vrouw naast haar en fluisterde iets in diens oor.

De moeder wierp een snelle blik op Illiyana. Zij had haar blijkbaar al vaker gezien. De vrouw legde haar hand op de knie van haar dochtertje en schudde even ontkennend het hoofd.

Ze vraagt zich waarschijnlijk af of ik een verpersoonlijking van de hellegod Cebro ben. Of zijn slavin, een uit de dood opgewekte ketter. Illiyana zakte een beetje onderuit en probeerde haar gezicht te verstoppen achter haar oranjerode haren. Diep zuchtend bedacht ze zich hoe euforisch ze zich zou voelen als ze gewoon zou kunnen zijn zoals de modale Imbriër. Ze zou alles geven om op een dag te ontwaken met een mooie zongebruinde huid, donkere ogen en donkerbruine of zwarte haren. *'Je bent niet zoals de anderen, Yana. Op een dag zal je begrijpen dat anders zijn niet altijd slecht is'.* Haar moeder had gemakkelijk praten. *Wanneer dan?*

De rij syncas en sloepen kwam weer even op gang, maar na enkele meters lag alles wederom stil. Nu keken ook de vier stuwmannen geïrriteerd naar de file voor hen. Het zou vast nog een eeuwigheid duren. Ze waren nog niet halverwege het kanaal en langs alle toestromende waterwegen bleven drijvende vaartuigen invoegen.

In gedachten gleed ze weg naar een herinnering die nog vers in haar geheugen lag.

De sloep voer achter haar langs. Het geluid van peddels die door het water werden getrokken, verstierf na enkele seconden in het niets. Door de opkomende schemer was het moeilijk om de bordjes te lezen waarop de straatnamen geschilderd waren. Haar oriëntatievermogen werd hierdoor sterk belast. Ze leek het einde van een rij huizen te zien die iets verder terug vorm aannam, en een smal gebogen bruggetje dat voor haar opdoemde tussen het gat in de rij huizen. Het gat tussenin moest dus doorgaan voor een straat. Een rood

rechthoekig plakkaatje aan de muur van een huis moest haar daarvan overtuigen. Met moeite herkende ze er een D en een M op. De Drempellaan moest vlak voor haar liggen. Ze sloeg de passage in, op zoek naar het leenhuis van Lotte. De gevels passeerden haar langzaam, terwijl ze zich het nummer probeerde te herinneren.

Diep vanbinnen voelde ze dat het grote witte huis haar aantrok. Ondanks de verstrooiing bleef ze zich op de cijfers concentreren. Bij drieënnegentig moest ze zijn. Op het huis naast haar hing een bordje met het nummer zesentwintig. Er zat niet veel anders op dan weer naar het begin van de straat te lopen en het, in de duisternis verscholen, bruggetje over te steken. Voorzichtig testte ze, voet voor voet, de stevigheid van het vermolmde hout en waagde ze zich, bijna op de tast door de dichte mist, aan de overtocht naar de balkons aan de andere kant van het kanaal.

Bij alle hinden, dit is levensgevaarlijk! Ze voelde de muur van het eerstvolgende huis met haar ijskoude vingertoppen. Haar lichaam probeerde zich er zo dicht mogelijk tegenaan te drukken, terwijl haar hart een snel ritme in haar borstkas danste. Ze zou niet de eerste zijn die, tijdens een wandeling in een nacht als deze, misstapte, in de kanalen viel en een paar dagen later werd teruggevonden in een of andere afgelegen steegje. De balkons waren amper een meter in de breedte en de bruggetjes ertussen waren misschien maar half zo breed. Vaak zonder enige houvast of bescherming aan de zijkanten. Je moest gek zijn om voor je plezier in dit weer buiten te komen, was het niet in een synca of sloep.

De lichtgroene broek, die ze gebruikte om in te slapen, hing half uit haar schoudertas. Waarschijnlijk was hij er in de synca reeds deels uitgekomen terwijl ze naar het papiertje met het adres had gezocht. Een voorbijganger kon nog net op tijd aan een van de pijpen trekken om te voorkomen dat de lichte stof in het kanaal viel.

'Interessant ding.' Een mond gele tanden keek haar verontschuldigend aan, terwijl een mooi verzorgde jongenshand haar de groene prop toereikte. Twee uitersten die de

haartjes in haar hals rillend omhoog lieten komen.

Het paar donkerbruine ogen keek haar beurtelings angstig, en dan weer geïntrigeerd aan. 'Ik vermoed dat je die nog nodig hebt?'

Illiyana merkte hoe zijn ogen langzaam over haar lichaam gleden en elk detail bestudeerden. Een teken dat ze elkaar nooit eerder hadden ontmoet.

De jongen keek haar niet in de ogen. Zijn blik bleef hangen op de kleur van haar vlecht. 'Alsjeblieft.'

'Waarschijnlijk.' In haar hoofd gierde de gedachte dat hij nu vast wilde weten wat voor iets ze was. Een vraag die zo vaak kwam, dat ze er haast op stond te wachten. Maar ze had leren leven met de realiteit dat vragen en opmerkingen over haar unieke verschijning er nu eenmaal bij hoorden. Toen bleek dat deze jongen toch geen aanstalten maakte om haar verder te doorgronden, probeerde ze er even vrolijk en vriendelijk uit te zien zoals een jonge dame behoorde te zijn. 'Bedankt.' Bedeesd nam ze de lap katoen aan, zich ervan bewust dat hij haar blik subtiel ontweek. De jongen was jonger dan zij, zeker vier jaar. Hoewel ze hem amper achttien schatte, was hij wel bijna drie koppen groter dan zijzelf. 'Illiyana.' Ze stak haar benige witte hand naar voren, alsof het de gewoonte van de wereld was dat hij haar zomaar de hand zou gaan schudden. Ze merkte hoe hij aarzelend van haar hand naar de zijne keek. Alsof hij zich afvroeg wat er allemaal kon gebeuren als hij haar witte huid aanraakte. De jongen besloot uiteindelijk om het risico niet te nemen, en stak zijn handen demonstratief in de zakken van zijn broek.

'Huur je hier ook een leenhuis?' Een flinke tabaksgeur walmdde uit zijn mond. Het aroma was zo smerig, dat ze haast bedwelmd raakte van de stank die haar maag onder zwaar protest in een wurggreep nam. Ze werd onpasselijk, en probeerde haar opstandige maag het zwijgen op te leggen door haar neus met haar handpalm af te schermen.

Omdat ze hem niet wilde beledigen, wendde ze hem voor na te denken over zijn vraag. Onbewust achteruit stappend, schudde ze met haar hoofd. 'Nee, ik kom op bezoek bij iemand

die een leenhuis huurt, meer niet.' Met haar hiel voelde ze het einde van het balkon en probeerde ze ongemerkt houvast te vinden aan een paal waaraan iemand een kleine houten sloep had vastgebonden. Net niet ver genoeg bij hem vandaan om de verziende lucht niet in te ademen.

'Bij je vriendje?'

Terwijl ze zich er stilaan bewust van werd dat ze er doorweekt uit moest zien door de miezerige regen, drong er zich een flauwe grimas op. 'Zoiets.'

Ze liet de jongen voor wie hij was, en vergat hierbij zelfs afscheid te nemen op de manier die een welgemanierde jonge vrouw betaamde.

De jongen met de gele tanden verdween uit haar gedachten en Lotte danste, even prettig gestoord als altijd, haar hoofd in. Lotte! Haar vriendin zou zich vast afvragen waar ze bleef. Haar pas versnellend zocht ze verder naar nummer drieënnegentig.

De antieke deur zwaaide krakend open terwijl ze de hal in liep. De hal hing vol jassen van de verschillende studenten die in het gebouw woonden.

Ze kon zich niet voorstellen dat het gebouw er aan de buitenkant zo groot had uitgezien. De trap leek de hemel in te gaan. Twee, drie, vier, vijf bochten...

'Helemaal bovenaan', had Lotte's hologram in de Simma-schelp gezegd.

'Yana?' Lotte's blond geverfde lokken piepten vanuit de deuropening de trappenhal in. Haar kakibruine broek en haar mannelijke beige visserstuniek verborgen het noodzakelijke aan vrouwelijke vormen. Hierdoor zorgden ze ervoor dat ze wel tien kilo zwaarder toonde dan ze in werkelijkheid was. 'Je bent er!' Ze leek opgelucht, maar tevens bijzonder verrast. 'Ik was er zeker van dat ik was vergeten ons adres te geven.'

Zichzelf ervan overtuigend dat ze de Simma-schelp beter nog een tijdje verborgen hield, glimlachte Illiyana verlegen. Al wuivend maakten haar handen een verzoenend gebaar. 'Na even zoeken en rondvragen heb ik het gevonden, ja.' Ze keek onderzoekend rond in het kamertje dat verlicht werd

door tientallen Aseistenen. Stenen die overdag het licht en de warmte opslochten, en dit 's avonds en 's nachts weer gedoseerd loslieten op hun omgeving. Alleen had haar vriendin meer stenen in de kamer dan een dergelijk kleine oppervlakte nodig had. Het leek wel een broeikas. Illiyana had bij extreme warmte steeds moeite met haar ademhaling. Dit moment was hier geen uitzondering op.

'Sanne staat nog onder de douche. We zijn bijna klaar.' Lotte liep in de richting van de badkamer en spoorde haar zus aan om zich te haasten.

De kamer geurde naar de verf die Lotte net tegen het plafond had gestreken. Enkele halen van haar kwast hadden een uitgestoken hand vorm gegeven die net boven het grote bed zweefde. Alsof hij het bescherming gaf. 'Wat gaat je leenheer hieraan denken?' De meeste leerlingen en studenten huurden hun leenhuis voor meerdere jaren. Zo woonden ze dicht bij de school en hoefden ze niet elke dag uren over de gaanderijen te lopen.

'We wonen hier nog zeker vier jaar. Als ik het plafond tegen die tijd weer wit schilder, kan hij toch niets zeggen?' Verontschuldigend haalde ze de schouders op. Haar vriendin had het speelse gezicht van een kind dat nog niet veel had meegemaakt. Maar hoewel het leek alsof ze de streken van de slinkse vos, de wereld, de maatschappij die enkel handelt uit eigen belang, nog niet begreep, wist Illiyana wel beter dan dat. Lotte was een vechter. Altijd geweest volgens haar vrienden. Vrijgevig en hondstrouw aan gelijkgezinden, maar een vurige wolf in het gevecht tegen onrecht.

Met zijn drieën liepen ze achter elkaar aan over de donkere, gammele passages in het oude stadsdeel. De steegjes waren zo smal en ongerieflijk dat er haast geen enkele sloep door kon geraken. Ze bevonden zich nu echt in de kern van de oude stad. Het water was er ondiep. Een jong kind van amper iets meer dan een meter grootte zou er probleemloos in kunnen staan. Maar het was tegelijk zo vervuild en smerig dat geen enkele normaal denkende moeder dit zou toestaan.

Hier woonden de eigenzinnigen, de zwakzinnigen en de andere mensen die weggejaagd of bijeengedreven waren door de rest van de samenleving.

Illiyana voelde hoe duizenden ogen op haar rug brandden en snelde zich tussen de zussen in, een weg naar de kroeg banend. Het was koud en schemerig, met andere woorden; de ideale setting voor een of ander misdaadscenario met haar in de hoofdrol. Zolang de titel niet "studente vermoord in een afgelegen steegje" was, of claimde gebaseerd te zijn op waar gebeurde feiten, zou ze zich kunnen verzoenen met dit lot.

Ze passeerden oude leegstaande huizen en verlaten wrakken van boten. Ze deed alle moeite van de wereld om de aandacht bij de meisjes voor en achter zich te houden, maar ze kon de angst in haar hart niet geheel verloochenen of onderdrukken.

Hoewel het niet verboden was om een relatie te beginnen met iemand van hetzelfde geslacht, werden de meeste herbergen en kroegen voor "dat soort" toch naar dit marginale stadsgedeelte verbannen. Door de gewone burgerij werden de kroomaerds officieel als verderfelijk en ziekelijk bestempeld. Als haar oom haar niet verplicht zou hebben om met een vrouw te huwen, wist ze niet of ze er ooit openlijk voor zou kiezen. Ze trok de beslissing van haar oom dan ook vaak in twijfel. Waarom moest een wezen als zij, dat op zich al opviel door haar zeer uitzonderlijke uiterlijk, zich ook nog vrijwillig bij de kroomaerds aansluiten? Een vraag die ze voor zichzelf reeds beantwoord had met een andere vraag. Waarom zou een wezen als zij zich blootstellen aan de mogelijkheid om zich voort te planten?

In dit stadsgedeelte bemoeide geen enkel levend wezen zich echter met een ander. Buiten de andere verworpenen wist niemand ooit dat je er geweest was. Bezoekers van dergelijke etablissementen verraadden elkaar toch niet. De angst om zelf verstoten te worden door de dagelijkse vriendenkring of werkomgeving was daarvoor te groot. De vrouwelijke gemeenschap kroomaerds bestond uit amper zesendertig jongeren en slechts een twaalftal volwassenen. Dat was echter

niet veel minder dan de groep jongens en mannen die in dezelfde situatie verkeerden.

Dit was een van de weinige plaatsen waar Illiyana vond dat ze zichzelf kon zijn. Iedereen kende iedereen en niemand werd met de vinger gewezen. Elk nieuw lid werd ook meteen hartelijk verwelkomd. Ook hier kreeg ze wel eens een opmerking over haar vreemde uiterlijk, maar zelden was dit kwetsend bedoeld. Verdraagzaamheid was hier een belangrijke waarde.

'Hier, voor jou.' Met haar uitgestrekte hand reikte Lotte haar een bloem aan. Een klein, paars stukje flora zonder blaadjes, op een rank steeltje en met een zeer specifieke vorm. Net een klein, langwerpige kroontje met vier punten.

'Dank je.' Onhandig balanceerde het bladloze steeltje tussen haar duim en wijsvinger. Waar in de naam van de hinde ga ik dat laten? Lotte's gebaar was best lief, bedacht ze zich plots. Ze was het niet gewend om complimentjes of presentjes te krijgen en wist niet goed hoe ze ermee moest omgaan. Werd ze nu ook verondersteld iets te geven? Verleegen kleurden haar wangen rood.

Ze nam de klink van de deur in haar hand. Opgelucht omdat ze de akelige sfeer in de stadskern achter zich kon laten. Toen Illiyana de deur openduwde, werd ze verwelkomd door het vertrouwde gerinkel van het bronzen belletje dat aan de deur hing.

In de mufte drinkzaal zat niet veel volk. Het oude afgesloten interieur werkte niet bepaald uitnodigend, en de vriendelijkheid van zijn eigenaars was ook ver zoek. Ze herkende door de tabaksmist vaag een vriendin van Sanne bij wie de zusjes aan tafel schoven. Bij haar waren nog twee meisjes die Illiyana niet kende. Een beetje onzeker schoof ze mee aan.

Er was niet veel volk meer gekomen. Maar er was genoeg gezegd om haar van haar nachtrust te beroven. Hoewel ze al zeker een uur in bed lag, kon ze de slaap niet vatten.

'Op wie ben je nu eigenlijk verliefd? Op Sanne of op Lotte?' De vraag weergalmde wel honderd keer in haar hoofd.

Als ze hen niet ijskoud had genegeerd, hadden de vijf het waarschijnlijk de hele avond over niets anders gehad. Ze waren behoorlijk aangeschoten geweest door de fruitige wijn. Een gevoel dat Illiyana niet kende. Aangezien haar oom haar ten strengste verboden had het, met water aangengelnde, spul te drinken, bestelde zij braaf bessensap.

De twee onbekenden waren sterk onder de indruk van Illiyana's vreemde verschijning. Maar dat had hen er niet van weerhouden om Lotte en Illiyana aan elkaar te proberen koppelen. Het zou dan ook een leuke anekdote zijn als een van je vrienden een relatie had met een zonderling. Zeker als jij daarvoor gezorgd had. Oorspronkelijk had ze er nog om kunnen lachen, maar na enkele uren was het plezier er wel van af.

Toch lieten de vraag en de twijfel haar niet los. 'Op wie ben ik verliefd?' Ze draaide zich onrustig om en botste zo met haar hoofd tegen dat van de geblondeerde brunette naast haar.

Luid gekreun vulde de kamer. 'Yana, je moet nu echt gaan slapen!' Hoewel ze gesloten waren, leken Lotte's ogen haar nog steeds aan te staren.

Terwijl Illiyana's lichaam gevangen lag tussen de koude muur en dat van de oudste zus, bleef ze zich steeds opnieuw en opnieuw met dezelfde vraag kwellen. Niemand had haar ooit gezegd wat het was. Niemand had haar ooit kunnen beschrijven hoe je wist dat je de rest van je leven bij iemand wilde zijn. Natuurlijk wilde ze heel haar leven spenderen met haar hartsvriendin Hannelore, of met Evi, een meisje dat al sinds het eerste jaar bij haar op school zat. Maar ze zou dan ook voor altijd bij haar beste vriend Seppe kunnen blijven, en dat was zelf een kroomaerd! Ze zou nooit seks hebben met jongens! Nooit! Stel dat ze zwanger zou raken? Wat voor duivelskind zou een vrouw als zij baren? Kon liefde zonder seksuele drang? Iedereen zei dat zoiets onmogelijk was...

De elleboog naast haar porde haar pijnlijk in de zij, terwijl Lotte kronkelend zocht naar de ideale positie. 'Kom op, ga slapen!'

Verward staarde Illiyana naar het ontblote bruine been

dat over haar spierwitte dij lag. Ietwat vertwijfeld keek ze van de kleurloze muur naar het been. Haar ogen gleden naar Lotte's gezicht met de starende slapende ogen en terug naar de muur. Ze woog de mogelijkheden af om zich uit haar benarde situatie te bevrijden. 'Dan moet je toch of die Aseistenen afdekken of mij erlangs laten.'

Terwijl Lotte diep zuchtend haar been verplaatste, probeerde Illiyana over haar vriendin heen te kruipen. Maar door diens veel te grote tuniek had ze moeite om in te schatten waar het lichaam overging in dekens.

Een zeurderige kreun volgde. 'Yana...' Haar rechterarm rustte lusteloos over het gefronste voorhoofd waardoor ze haar ogen afdekte van het licht dat de Aseisteen voortbracht.

Nieuwsgierig bleef Illiyana zitten. Met haar verwarde haren zag ze er vast wild uit. Wild als een beest dat net uit een winterslaap ontwaakt was. Misschien voelde ze zich ook wel zo. Een beest verscheurd in een keuze tussen twee brokken vers wild. De onbekende Wenke aan de ene kant, de vertrouwde Lotte aan de andere.

Langzaam zoekend naar woorden, bracht Lotte een ongezond lange stilte in het gesprek. Een stilte die door een gevoel van onbehagen werd begeleid en versterkt. 'Als je echt moest kiezen tussen mijn zus en ik, wie kies je dan?' Blijkbaar herhaalde het confronterende gesprek zich niet enkel in Illiyana's gedachten. Lotte's hoofd bewoog zich lichtjes omhoog, maar haar ogen bleven gesloten. Alsof ze een pijnlijk antwoord verwachtte en dat op die manier minder hard zou aankomen.

Aarzelend liet Illiyana zich terug op haar plaats vallen. Haar linkerschouder botste pijnlijk tegen de harde muur. Was dat het dat Lotte bezig hield? Het idee dat zij verliefd zou zijn op Sanne?

Hoe kan ik jou ooit uitleggen welk lot voor mij gekozen werd? Aarzelend beet ze op haar onderlip.

De stille gebiedende blik wees op de noodzakelijkheid van een antwoord. Illiyana voelde haar hoofd suizen en de seconden leken er uren over te doen om verder te tikken. Wat een

vraag! Ze voelde zich goed bij Lotte. Ze voelde zich thuis bij haar. Alsof ze elkaar al jaren kenden in plaats van enkele maanden. Maar verliefd zijn was nog iets anders natuurlijk. Verliefd worden is deel van een lang en uitgebreid proces, toch niet iets wat je plots overkwam?

Lotte's hoofd draaide zich vragend haar richting uit. 'Wel?' Onbewust had ze nu zelf gezorgd voor een lange stilte. Een stilte die voor haar vast pijnlijk moest zijn.

Zou het haar een vriendschap kunnen kosten bij een foutief antwoord? Haar onderlip voelde pijnlijk aan terwijl ze zich probeerde in te beelden hoe ze Wenkes naam uitsprak. Illiyana besepte dat deze onthulling Lotte sowieso zou kwetsen.

Een verveelde zucht weerklonk ongeduldig door de kamer. 'Wie?' Haar vriendin keek haar nu met open ogen aan. Een blik van angst, doortastendheid, vertrouwen, maar ook verlangen werd uitgewisseld. Verward schudde Illiyana haar hoofd terwijl haar vingers Lotte's kaaklijn bevoelden. Waarom hield die blik haar zo hard in zijn wurggreep? Waarom kon ze de vraag niet gewoon van zich afzetten? 'Je weet best dat ik niets voel voor Sanne.' Ze werd overmand door een onbekend gevoel. Ijskoude kriebels onder haar huid. Was dit nu wat ze bedoelden met verliefd zijn? In iemands ogen kijken en weten dat je nooit nog op die manier bekeken zou worden? Dat niemand je ooit nog onzichtbaar zou kunnen maken voor de anderen? Helemaal alleen in de donkere duisternis. Alleen met zijn tweeën. Waarom voelde het dan alsof er iets miste? Een warmte diep binnenin. Lachend schudde ze het hoofd.

Lotte, het gelach verkeerd interpreterend, drukte haar lippen zachtjes tegen haar voorhoofd. Ze rolde op de linkerzijde en liet haar rechterarm over de inmiddels ontblote witte buik glijden. 'Sanne zou het me nooit vergeven als je voor mij zou kiezen.' De onschuldige tederheid veranderde in een serieuze, starre, blik. Een die geen tegenspraak duldde.

'Sanne?' Verontwaardigd dacht Illiyana aan het meisje in de kamer naast hen.

'Ze was al verliefd op je nog voor je iets tegen haar zei.'

Even haalde Lotte krachtig de schouders op. 'Je bent nu eenmaal een opvallend figuur en bijzonder mooi om naar te kijken.' Heel even liet Lotte haar eigen hart spreken, zonder erbij stil te staan wat die woorden teweeg zouden brengen. 'Meisjes kunnen hun haren naar hartenlust laten kleuren, Yana. Maar jouw diepblauwe ogen en bleke huidskleur kun je niet nabootsen. Samen zorgen ze voor een ontweersaambaar geheel.' Alsof het allemaal geen betekenis had waaide Lotte haar woorden weg. 'Ga slapen, Yana.'

Verward kroop Illiyana, dit keer probleemloos, over het rustende lichaam heen. Even later sloop ze de kamer van haar vriendin uit en liet ze zich in de kamer van Sanne op het zachte tapijt glijden.

De uren gleden voorbij. Maar ondanks al het gepuzzel in haar hoofd begreep ze er steeds minder van! De zacht op en neer gaande borst van Sanne en haar bijna onhoorbare ademhaling bleven het middelpunt van Illiyana's versterde zintuigen.

'Ik heb er geen goed zicht op, waarde collega.' Themenomons vermoeide stem leek van diep te komen. De echo in het veel te grote vertrek verging dan ook bijna in het niets. 'Brensaër vliegen af en aan met beangstigende boodschappen. Zijn ogen zijn geopend en zijn land leeft weer. Zoveel nijverheid in het Zuiden kan slechts een enkele verklaring kennen.'

Zijn oude gesprekspartner knikte kort. 'Mijn oren hebben ook gelijkaardige en bovenal verontrustende insinuaties opgevangen.' Eduar richtte zijn blik op het Oosten. 'Misschien wordt het tijd om de raadsleden samen te roepen en ons te beraden over de toekomst. De meisjes moeten terugkeren naar hun familie.'

Een diepe zucht leidde enkele tellen van stilte in. 'Het is te vroeg, ze zijn er nog niet klaar voor.'

'Het rommelt in het Zuiden. We moeten dringend handelen. Er is geen keuze meer!' Hoewel hij dwingend klonk, huisde er eveneens begrip in zijn woorden. 'Wij

zijn nu aan zet. Te lang aarzelen kan ons levens kosten.'

'Je bent er eindelijk!' Lieke nam de lederen tas van de bank naast haar en wenkte haar vriendin om plaats te nemen. Iyansis had al een heel aantal pagina's van zijn dikke handboek doorworsteld, en vocht nu in de plaats van een of andere oude koning met een denkbeeldige wolfachtige gedaante.

Illiyana knikte vluchtig naar Evi en Sibbe en plantte zich op het harde blauwe zitje van de aula. Haar passen werden gevolgd door verachtende of angstige blikken van andere klasgenoten. 'De synca van De Lei stond weer eens in de file op het kanaal aan de Wiegewaag. Ik denk dat ik ondertussen elke voeg en elke steen van elk huis uit mijn hoofd ken.' Ze haalde haar boek over oeroude religies en geestesbeslommeringen boven.

De les van vandaag ging over de oorlog tussen de mensen en de Oosterse elfen. De elfen hadden met veel machtsvertoon de wereld aan hun voeten weten te werpen. Maar hun bloedlust werd hun ondergang. Iyansis herbeleefde hun ondergang voor de ogen van zijn studenten.

De elfen waren mythische figuren. Gevleugelde meterslange wezens die de kracht bezaten om alle elementen aan zichzelf aan te passen. Met ingewikkelde bezweringen en spreuken konden ze vijanden op afstand houden. Het was een machtig, onsterfelijk volk dat zich, onder leiding van de hebzuchtige Obulon, door een ongekende en onverwachte menselijke macht had laten uitschakelen. De eens zo gevreesde Obulon, toenmalig heerser der elfen, waande zichzelf zo machtig, dat hij de verdeeldheid binnen zijn eigen volk niet eens opmerkte, de vijand die pas naar voren stapte toen de oppositie zich tegen hem keerde. Noch had hij de mogelijke impact van de daden van een simpel mensjong goed kunnen inschatten, toen deze hem met een dodelijke, koperen lans in de hals trof en hem zo

beroorde van zijn onsterfelijke elfengedaante. Net geen kritieke treffer, maar wel voldoende verwondend. Zijn volk keerde zijn leider de rug toe. De ziel van het machtigste wezen ter wereld werd verdreven naar de ongere gebieden van het Zuidelijke Kankate.

Iyansis verloor zich in het verhaal. Het was dan ook een van de meest tot de verbeelding sprekende mythes die ze kende. Het was een verhaal dat in vele vormen en lengtes opdook, zodat niemand nog exact wist hoe het oorspronkelijk ineen had gestoken.

Omdat geen enkele levende ziel ooit een elf gezien had, bestonden er veel speculaties rondom hun uiterlijk. Soms waren ze minuscule, gracieuze wezens, machtig door een krachtige magie. Op andere momenten waren het reuzen met een brute kracht. Maar iedereen was het er wel over eens dat elfen niet bestonden, of dat ze eeuwen geleden waren uitgestorven, zoals de mythe wordt afgesloten.

Iliyana wist niet wat ze moest geloven van al deze vertelsels. Maar telkens als iemand erover begon, voelde ze een warmte in zich opborrelen. Als kind had ze zich altijd ingebeeld een elf te zijn. Dat was niet eens zo moeilijk gezien haar niet alledaagse uiterlijk. Ze beeldde zich dan in dat ze met dieren kon spreken, het kon laten sneeuwen en zelfs vuur kon opwekken uit het niets. Haar vleugels glinsterden dan in het zonlicht en in haar oranje haren zaten her en der witpaarse Plumeria-bloemen opgestoken.

Pas toen de docent zei dat hij vijf minuten pauze nam, kreeg ze in de gaten dat de stoel naast haar ondertussen ingenomen was door haar beste vriendin.

‘Alles in orde?’ Hannelore stootte haar lachend in de zij. Door de kreet die daarop volgde, leek het meisje zelf harder te schrikken dan Illiyana. Gegeneerd zag ze hoe tweeënzestig paar ogen hen vreemd aanstaarden.

Iliyana glimlachte verontschuldigend. ‘Ik denk na.’

‘Pffft, jij denkt altijd na...’ Haar blik smeekte naar

meer uitleg.

Toen de anderen weer druk bezig waren hun aantekeningen te vergelijken of de laatste roddels uit te wisselen, liet ze Hannelore in haar gedachtewereld binnen. 'Lotte heeft me verteld dat ze verliefd op me is. Ik weet niet goed wat ik daarmee moet doen.'

Hannelore's gezicht straalde plots alle vreugde uit die ze in zich had. 'Echt?'

De glimlach smolt en maakte plaats voor verontwaardiging toen Illiyana haar tweestrijd liet doorschemeren.

Naar woorden zoekend schudde ze langzaam haar hoofd heen en weer. 'Ik vrees het.' Ze had het gevoel alsof haar maag ineenkroop en tegelijkertijd openbarstte. 'Eigenlijk heeft ze redelijk duidelijk gemaakt dat ze een toekomst met mij wel ziet zitten.'

'Maar dat is toch goed nieuws? Ik ben blij voor je!' Evi bemoeide zich, zoals ze wel vaker deed, ongevraagd in het gesprek. Ze streek een pluk bruin haar achter een oor en schoof nieuwsgierig dichterbij. 'Je zoekt al zo lang naar iemand die je een gevoel van geborgenheid kan geven. Iemand die je eens niet uniek doet voelen door je uiterlijk, maar door wie je bent.'

Illiyana moest teleurgesteld toegeven dat dit niet was waarop ze gehoopt had. 'Lotte is ongelooflijk aantrekkelijk. Fysiek is ze misschien niet de mooiste, maar binnenin straalt ze als een echte ster.' Haar tong maakte een hol geluid toen ze ermee tegen haar gehemelte klakte. 'Maar als koppel zijn wij niets waard. Lotte is niet de vrouw die voor mij uitgekozen is.' Haar glazige ogen dwaalden af naar het raam.

Evi keek haar bezorgd, verontwaardigd aan. 'Waarom geef je haar dan gemengde signalen?' Haar donkere haren vielen kronkelend naast haar gezicht. Op haar truitje werden ze gemengd met een opvallend oranje kleur. Sinds een van de kwakzalvende priesters haar gezegd had dat de kleur haar geluk bracht, droeg ze

vrijwel niets anders meer. 'Iedereen dacht dat jullie gevoelens wederzijds waren!'

'Weet ik veel. Ze hypnotiseert me half met die ogen van haar.' Haar schouders schokten een beetje toen ze haar stem luider liet klinken. 'Maar ik heb nooit echt gezegd dat ik iets voor haar voel!' Gevolgd door een gemompel dat 'Maar ze kan het wel zo opgenomen hebben...' moest voorstellen. Illiyana mocht niet toegeven aan gevoelens die ingingen tegen de wil van haar oom.

Terwijl Hannelore en Evi probeerden te reconstrueren wat er het voorbije weekend gebeurd was, liep hun leraar weer naar voren. Hij begon druk door de papieren en boeken te bladeren, klaar om zijn heldenverhaal af te maken.

Illiyana merkte opgelucht de geblondeerde lokken op in de menigte voor haar. De laatste dagen had ze zich doelloos gevoeld zonder haar vriendin in haar buurt. Lotte's onschuldig klinkende woorden hadden haar meer aan het denken gezet dan iemand had kunnen vermoeden.

Ze stond al minutenlang te staren naar de aanwezigen, drie treden boven de wirwar aan dansende hoofden. Ze was bijna omgekeerd om te verdwijnen in de doodse stilte die in de steegjes van de slapende stad hing. Alleen zou ze hier niet blijven. Er waren wel enkele *kroomaerds* die ze kende, maar het merendeel van de aanwezige studenten behoorde niet tot deze groep.

De meeste Imbriërs kenden haar natuurlijk van zien of van verhalen die anderen over haar vertelden. Maar toch, of juist daardoor, werd ze door de meerderheid van hen nog aangekeken, nagestaard en vervloekt als oneerbiedwaardig en zelfs demonisch. Niet echt de gewenste omgeving om je een avond in te ontspannen. Ze kon de angst enerzijds wel begrijpen. Zelfs de donkerste plekken op haar ingevallen gezicht kwamen niet

in de buurt van de alledaagse Imbrische huidskleur. Het was alsof ze een levende dode was die haar eigen lot nog niet had erkend, ronddwalend in deze stad tot iemand haar het droeve nieuws zou melden. Anderzijds begreep ze niet waarom mensen haar bleven beoordelen op een dom lichaamskenmerk, zeker niet als de praktijk leerde dat ze geen enkele dreiging vormde.

Wild zwaaiend liet Lotte weten dat ze bij haar en enkele vriendinnen mocht komen staan.

Illiyana daalde de treden van een trap af en liep tussen de andere feestvierders door, een weg banend naar het groepje giechelende meisjes. Ze merkte hoe verschillende dansende koppels een verafschuwend stapje zijwaarts deden zodat ze haar niet hoefden aan te raken. Korte kreetjes achter haar bevestigden dat dit niet altijd even goed lukte.

‘Heb je me gemist?’ Met een klein sprongetje vloog Lotte in haar armen.

Elk uur dat ze elkaar niet gezien hadden, had haar vriendin dagenlang door haar hoofd gespoekt, gedanst, gefladderd. Lotte was verliefd op haar! Hoe kon dat nu? Hoe kon ze dat niet gezien hebben? Op een bepaalde manier was ze gelukkig geweest met de bekentenis. Dat iemand die zo slim, grappig en lief was om een uitgestotene als Illiyana gaf, was haast unieker dan haar bijzondere verschijning op zich. Maar Illiyana had een belofte gedaan aan haar oom. Schuld bewust nam ze zich voor om niet toe te geven aan aanwakkerende gevoelens. Hoe graag ze dat ook wilde.

Want binnenin haar verscheurde hart brandde al een vlam. Heviger en feller dan alle toortsen die ze in haar jonge leven had mogen aanschouwen. Vlammen rond Stèda. Vlammen rond Wenke. Een liefde die haar opgelegd werd. Een belofte die haar hart vulde met een hitte die krachtiger was dan die van de vuren van de smidse. Maar tegelijkertijd ook met meer koelte dan de vastgevroren Zelle tijdens de meedogenloze win-

ters. Ze zou voor Wenke haar leven geven. Ze zou alles hier achterlaten om haar te volgen naar haar onbekende wereld. De wereld van Stèda.

‘Kies je dan toch voor Lotte?’ Sanne dook onverwacht achter haar op. Ze stootte haar even kort aan.

Illiyana schrok bruusk op. Verward schudde ze haar hoofd. ‘Ik heb helemaal voor niemand gekozen.’ Onhandig drukte ze een kusje op Sanne’s wang. ‘Ik ben gewoon heel blij om Lotte te zien. Meer niet.’

Vol argwaan gleed Sanne’s blik van het gezicht van haar oudere zus naar dat van Illiyana. ‘Wat is er tussen jullie gebeurd?’

Lotte lachte even gegeneerd en liet haar dronken zus bij Illiyana achter. Ze voegde zich bij enkele klasgenoten die een geanimeerd gesprek hielden over hun jongere broers en zussen.

Wees eerlijk tegen haar, Yana. Terwijl ze haar klamme handen probeerde droog te wrijven aan haar beige tuitje, keek ze ongewild verlegen naar de grond. Hoe moest ze dat nu zeggen? ‘Ik heb een probleem.’ Ze slikte. Nu kon ze niet meer terug.

‘Welk probleem?’ Met haar eeuwige lach zorgde ze ervoor dat Illiyana zich nog ongemakkelijker voelde.

Nog voor ze iets kon zeggen wist ze opeens wat men bedoelde met die tintelingen in je buik en die ongrijpbare leegte in je hoofd. De eerste afwijzende woorden van Lotte die haar zo gekwetst hadden toen ze gezegd had nooit een relatie te willen met een meisje dat zo anders was als Illiyana, de gezellige babbel in het cafeetje met hun vriendinnen, de slapeloze nacht op de grond van haar leenhuis, de dagdromen op de synca, de twijfels over de echtheid van haar gevoelens voor Wenke die waren gaan groeien... ‘Ik ben verliefd...’ Maar plots herinnerde ze zichzelf aan de belofte die ze haar oom had moeten doen. De tweestrijd die al dagen in haar hoofd woedde. ‘...op twee mensen.’

‘Wie dan?’ Sanne keek haar met een ondoorgronde-

lijk blik aan. Na de onthulling van Lotte, wist Illiyana dat Sanne niet de juiste veronderstelling maakte. Maar hoe moest ze dat zo pijnloos mogelijk uitleggen? Eerlijkheid over Wenke zou Sanne kwetsen. Een leugen over onbestaande romantische gevoelens voor Sanne zou Lotte wegdrijven.

Voorzichtig probeerde ze enkele zinnen uit in haar hoofd. Geen van hen waren omzichtig genoeg. Ze moest tijd winnen om tactvol haar hart te kunnen luchten. 'Weet je dat dan niet?' Al het bloed uit haar lichaam leek zich naar haar hoofd te pompen. Ze was niet goed in liegen, laat staan tegen iemand die ze beschouwde als vriendin.

Plagend porde het meisje haar in de zij. 'Natuurlijk wel. Maar het is mijn zus.'

Verontschuldiging haalde Illiyana haar schouders op. Net zoals tegen Lotte had ze ook nu niet echt gelogen. Ze had enkel niet alles verteld. Ze was verliefd op twee meisjes. Iets wat nu nog moeilijk te ontkennen viel. Op Wenke die haar, via de brieven die haar oom meebracht en de verhalen van Xiandrei zelf, voor haar had weten te winnen zonder haar ooit gezien te hebben. Maar stiekem ook op Lotte, bij wie ze op elk moment van de dag zou willen zijn.

Helemaal in de war probeerde ze de twijfels uit haar hoofd te schudden. Hoorde ze niet trouw te zijn aan gedachten en gevoelens rond haar verloofde? Waarom kon iemand anders dan toch nog zo'n impact op haar gevoelens hebben?

'Als je verliefd bent op mijn zus kan het tussen ons niets worden.' Verontschuldiging haalde Sanne haar schouders op.

Diep peinzend draaide Illiyana zich om. Haar hoofd vol zinnen die ze had kunnen uitspreken, maar waaraan ze zonet niet gedacht had.

Seppe's hartsvriend Joris liet zich van het houten podium afglijden. Met snelle pas liep hij op haar af.

Bezorgd sloot hij haar verstarde lichaam in zijn armen. 'Gaat het?'

Illiyana kon haar tranen niet meer inhouden. 'Ik heb Sanne verteld dat ik verliefd ben op Lotte, terwijl dat helemaal niet kan en niet mag.'

Ze ontweek zijn vragende blik. Uitleggen wat er exact in haar hoofd om ging leek te ingewikkeld en te tijdsintensief. *Ik mag dit niet doen, ik mag de waarheid niet zeggen! Als Lotte verliefd op me wordt maak ik haar kapot!* Joris voelde koel en mager aan tegenover de warmte die Lotte haar normaal gezien schonk. *Ik maak haar kapot, net zoals ik Vally kapot heb gemaakt! Ik maak iedereen kapot!* Met tranen in de ogen zakte ze op het podium neer, Joris gebarend dat hij haar alleen moest laten.

De herinnering aan het meisje met de paarskleurige irissen zat nog vers in haar geheugen. Net als het beeld van de lange vuurrode haren die op het water van de Raikikokanalen dreven toen haar levenloze lichaam was gevonden. Vijf jaar al was ze dood. Illiyana met veel onbeantwoorde vragen over hun fysieke gelijkenissen achterlatend.

'Kijk niet alsof ze je speelgoed hebben afgenomen!' Lotte was ondertussen weer nonchalant tot bij haar geslenterd. Ze legde haar handen aan weerskanten van haar hoofd.

Gedachten, kronkels, verwarring. Ze wilde gillen, krijsen, schreeuwen. *Je houdt niet van me! Je zegt me eerst dat je niet van me houdt en dan zegt Sanne van wel! Speel niet met me! Speel geen spelletjes!* Een gillend, klein monster rende op en neer in haar hoofd. In plaats van een sneeuwwitte afspiegeling van zichzelf was het een pikzwarte met vurige rode oogjes en een vlam van oranje-rood haar. *Haat me! Haat me! Dat is zoveel gemakkelijker!* Terwijl een ander klein, lichtblauw wezentje met lichte, gele haren van links naar rechts liep te ijsberen en hoopte dat Lotte haar stevig zou vastpakken. *Zeg haar*

dat je niet verliefd bent op Sanne. Vertel haar over Wenke, ze begrijpt het best! Het was niet jouw keuze om uitgehuwelijkt te worden... Het zwarte wezentje wiste de dromen over lange avondwandelingen uit. Het blauwe ging mistroostend zitten.

Voor ze iets kon zeggen of doen, voelde ze hoe twee handen haar gezicht naar rechts draaiden. Onverwacht drukten twee vochtige lippen zich tegen die van haar. Ze liet zich wegzinken in herboren fantasieën en twijfellose gevoelens. Haar gedachten zwegen. Haar hart lachte haar hoofd uit met deze overwinning.

In het midden van de dansvloer, tussen alle *kroomaerdse* meisjes die ze kende, voor de ogen van twee van haar beste vrienden, en voor die van de beste vriend van Seppe maakte ze, gewild of niet, een duidelijk statement. Dit meisje was het eerste meisje dat ze ooit gekust had, een herinnering die altijd bij zou blijven. Dit meisje wilde ze werkelijk voor altijd bij haar. De hele wereld mocht dat zien. Haar oom kreeg gelijk; elke kus leidt tot de ware toedracht van iemands bedoelingen. En Lotte's bedoelingen waren helder.

Haar hart sloeg een slag over. Xiandrei! Hij zou vast razend zijn! Dit was zeker niet de bedoeling geweest van zijn woorden. Misschien moest ze toch nog heel even wachten met de rest van de wereld op de hoogte te brengen.

Het was zalig ontwaken met de herinnering in haar hoofd die zich steeds opnieuw en opnieuw afspeelde. Al had ze die nacht niet veel slaap gekend. Iedereen was verdwenen in een zwart gat van vergetelheid. Een grote duisternis bleef over met enkel zij en Lotte. Geen muziek, geen kuchje. Niets. Doodse stilte. Eeuwig donker. Eindeloze onwetendheid. Net zoals gisteren. Net zoals het altijd hoorde te zijn. Een kind dat een nieuw speelgoedje had gekregen en zonder de handleiding probeerde om alle functies te ontdekken. Niets horend.

Niets ziend. Alleen op de wereld.

Ze vloog regelrecht naar de Simma-schelp, die ze de nacht voordien in de hal had laten slingeren. Heel even balanceerde deze in haar handpalm. Haar schelp lichtte op en haar gevoel vertelde haar dat het wel eens een boodschap zou kunnen zijn over de gevoelens die haar functioneren die ochtend beheersten.

'Dag Yana.'

Terwijl het bekende gezicht van Lotte als een lichte waas boven de schelp verscheen, voelde ze haar hart sneller slaan.

Het vrolijke gezicht keek aarzelend naar boven. Haar stem onvast en breekbaar. *'Wat doen we met gisteren?'*

Opeens verdween de vreugde, verdween de stilte. De stemmetjes, het kabaal, alles was er weer. Vally dreef voorbij, Wenke keek haar triest aan, Lotte's slappende ogen keken haar bedelend aan, Xiandrei's ogen spuwden vuur vanuit zijn vuurrode gezicht. Allemaal riepen ze haar, allemaal verscheurden ze haar pril geluk.